

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.722 van 7 april 2009
in de zaak RvV XI/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 16 maart 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 29 mei 2005 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 mei 2005.
- 1.2. Op 1 juli 2005 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 1 juli 2005. Hij werd gehoord op 28 juli 2005.
- 1.3. Op 12 augustus 2005 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 2 september 2005.

- 1.4. Op 20 september 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 21 september 2005 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

U verklaarde de Egyptische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Said. U zou christen (kopt) zijn. In februari 2004 zouden vier klanten van u, u aangemaand hebben zich te bekeren tot de islam. Op 27 maart 2004 zou u gearresteerd zijn nadat de vier klacht tegen u indienden op basis van de valse beschuldiging dat u hen zou geslagen hebben. U zou bij uw arrestatie vernomen hebben dat u bij verstek veroordeeld was omdat u niet aanwezig was geweest op de rechtbank waar u zagezegd zou geconvoceerd zijn. U zou hier echter nooit van op de hoogte geweest zijn. Op 20 januari 2005 zou er u ter gelegenheid van een religieuze feestdag gratie zijn verleend en zou u zijn vrijgelaten. Later zouden twee van de vier mannen opnieuw naar uw winkel gekomen zijn en u opnieuw bedreigd hebben. U zou zijn ondergedoken in een klooster in Alexandrië. U zou hier vernomen hebben dat de autoriteiten éénmaal achter u kwamen vragen naar aanleiding van enkele religieuze problemen die zich hadden voorgedaan in de stad. De moslims zouden nog éénmaal naar uw winkel gekomen zijn. Op 17 mei 2005 zou u Egypte verlaten hebben. Op 29 mei 2005 zou u zijn aangekomen in België. Op 31 mei 2005 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsverklaring door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient nu, na een grondig heronderzoek van de stukken uit uw administratief dossier en na lezing van de door u ingediende vragenlijst (door het CGVS ontvangen op 2 september 2005), besloten te worden dat het statuut van vluchteling u niet kan worden toegekend. Er dient immers te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg acht het Commissariaat-generaal het niet noodzakelijk u nogmaals te horen.

*U verklaarde vervolgd te zijn door zowel vier moslims die u bedreigden opdat u zich zou bekeren, als door de Egyptische autoriteiten nadat deze vier een valse klacht tegen u hadden ingediend. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zich tegensprak aangaande uw problemen met de Egyptische autoriteiten waardoor de geloofwaardigheid van dit element in uw asielrelaas wordt ondermijnd. Zo stelde u tijdens het gehoor in dringend beroep dat u bij uw arrestatie op 27 maart 2004 vernam dat u **bij verstek veroordeeld** was aangezien u niet was ingegaan op de convocatie van de rechtbank van Port Saïd (die u nooit zou ontvangen hebben; zie gehoorverslag CGVS, pp. 3, 4, 6, 7). Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u hier echter op geen enkel moment gewag van en stelde u expliciet **nooit veroordeeld te zijn geweest** (zie gehoorverslag DVZ, vraag 41, p. 12 vraag 42, p. 14). Het kan eveneens bevreemdend genoemd worden dat op het door u voorgelegde proces-verbaal (pv) van de staatsveiligheid, dat dateert van de dag van uw arrestatie (27 maart 2004), hier **evenmin** melding van wordt gemaakt terwijl u toen reeds zou veroordeeld zijn. Voorts dient te worden vastgesteld dat u in dringend beroep beweerde na een paar uur ondervraging op het bureau van de staatsveiligheid in Port Saïd, op 27 maart 2004, te zijn overgebracht naar **de gevangenis van Liman Torrah**, waar u verbleef tot uw vrijlating op 20 januari 2005 (zie gehoorverslag CGVS, pp. 7-8). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u daarentegen dat u opgesloten bleef in **het bureau van de staatsveiligheid** tot uw vrijlating (zie gehoorverslag DVZ, vraag 41, p. 12).*

*Met betrekking tot het door u voorgelegde attest van de gevangenis in verband met de detentieduur dient te worden opgemerkt dat hierin wordt gesteld dat u **in februari 2004** gearresteerd werd, wat tegenstrijdig is met uw verklaring dat u **eind maart 2004** gearresteerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 3, gehoorverslag DVZ, vraag 41, p. 12). Met betrekking tot de door u voorgelegde ‘pv’ van de staatsveiligheid dient te worden opgemerkt dat u erg **vaag** bleef over de inhoud ervan en u verkeerdelijk stelde dat u hierin beschuldigd wordt niet aanwezig te zijn geweest op een oproeping (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Bovendien kan het erg bevreemdend worden genoemd dat u hiervan in het bezit bent. Het is immers weinig aannemelijk binnen de Egyptische context dat de autoriteiten dergelijke documenten zouden vrijgeven. U zou ze via uw advocaat in Egypte bekomen hebben, maar u zou niet weten hoe uw advocaat aan de documenten kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U zou bovendien de naam van uw advocaat niet eens kennen en maakte niet aannemelijk waarom u slechts na uw vlucht opeens beroep zou doen op een advocaat. U zou voorts niet weten welke démarches deze advocaat in uw zaak reeds ondernam (zie gehoorverslag CGVS, pp. 6, 7, 10). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door u voorgelegde ‘pv’ en het attest van de*

gevangenis kopieën zijn waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan en dit terwijl volgens uw verklaringen uw familie wel degelijk in het bezit is van de originelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5).

Bovenstaande ongerijmdheden en vaagheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging door de Egyptische autoriteiten.

Met betrekking tot de door u voorgehouden bedreigingen door uw vier islamitische klanten, zo daar nog enig geloof aan kan worden gehecht, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte waarom u niet elders in Egypte kon verblijven om deze voorgehouden problemen, die zich op het lokale vlak situeren, te ontlopen en aldus het interne vluchtalternatief toe te passen. U stelde te vermoeden dat deze vier personen tot een islamitische extremistische groepering zouden behoren, maar u zou geen idee hebben tot dewelke (zie gehoorverslag CGVS, p. 10) en u bracht geen objectieve elementen aan om dit te staven. Uw bewering dat ze u misschien zouden vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) is dan ook weinig aannemelijk.

Met betrekking tot uw bewering als zouden de autoriteiten éénmaal achter u zijn komen vragen na uw vertrek omdat zich religieuze conflicten voordeden in de stad en men in dit kader oud-gevangenen ondervraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 10) dient te worden opgemerkt dat dit hoe dan ook onvoldoende is om te besluiten dat u slachtoffer zou worden van een persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. U bracht dus onvoldoende elementen aan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een aantal documenten voor, met name uw identiteitskaart (uw identiteit staat hier niet ter discussie). Het door u neergelegde document in verband met uw detentie en de door u neergelegde 'pv' werden reeds in bovenstaande paragrafen besproken. Ook het door u neergelegde attest uitgaande van uw kerk vermag gezien bovenstaande observaties niet de appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw dossier in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Ten gronde.

- 2.1. In het inleidend verzoekschrift d.d. 5 oktober 2005 betwist verzoeker dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en tracht hij de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij is van oordeel dat de Commissaris-generaal geen volledige motivering van alle overwegingen pro en contra kenbaar heeft gemaakt en zodoende tekort is gekomen aan het inhoudelijke aspect van de op hem rustende motiveringsplicht.
- 2.2. In het verzoekschrift tot voortzetting d.d. 16 maart 2007 poneert verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden van het Verdrag van Genève, aangezien hij vreest voor zijn leven en zijn lichamelijke en psychologische integriteit werden aangetast ten gevolge van arrestatie, bedreigingen en religieuze vervolging, zodat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Verzoeker voert aan dat hij als Koptisch christen in Egypte lid is van een specifieke sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, d) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en stelt dat het eenvoudige lidmaatschap van deze sociale groep voldoende is om vervolgingen te vrezen zodat het duidelijk is dat er voor hem geen mogelijkheid van terugkeer naar Egypte bestaat. Verzoeker verwijst in dit verband naar de situatie van de christenen in Egypte en naar artikel 2 van de Egyptische grondwet, dat volgens hem de juridische grondslag biedt om Kopten te discrimineren en te marginaliseren.
- 2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van

vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

- 2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) een aantal ongerijmdheden en vaagheden in zijn verklaringen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde vervolging door de Egyptische autoriteiten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht (ii) hij niet aannemelijk maakt waarom hij niet elders in Egypte kon verblijven om de voorgehouden bedreigingen door zijn vier Islamitische klanten, die zich op het lokale vlak situeren, te ontlopen en (iii) zijn bewering als zouden de autoriteiten éénmaal achter hem zijn komen vragen omdat zich religieuze conflicten voordeden in de stad en men in dit kader oud-gevangenen ondervroeg hoe dan ook onvoldoende is om te besluiten dat hij slachtoffer zou worden van een persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.
- 2.5. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde veroordeling bij verstek en opsluiting. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen dienaangaande niet eensluidend zijn, zoals reeds werd aangehaald in de bestreden beslissing. Zo verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal dat hij bij zijn arrestatie op 27 maart 2004 vernam dat hij bij verstek veroordeeld was aangezien hij niet was ingegaan op de convocatie van de rechtbank van Port Saïd – welke convocatie hij nooit zou ontvangen hebben – terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment melding maakte van deze veroordeling en zelfs uitdrukkelijk verklaarde nooit veroordeeld te zijn geweest (administratief dossier, stuk 17, vragen 41 en 42 en stuk 9, p. 3-4 en p. 6-7). Verzoeker tracht deze incoherentie te vergoelijken door te stellen dat hij zich tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beperkt tot de essentie van zijn verhaal en het hem niet duidelijk was in welke mate de veroordeling als essentiële factor zou kunnen worden bestempeld gelet op zijn onverwachte opsluiting. Dergelijke uitleg kan echter niet overtuigen. Van een asielzoeker wordt immers, in het kader van zijn plicht tot medewerking, verwacht dat hij van bij de aanvang van de procedure alle essentiële elementen aanbrengt die de grondslag van zijn asielrelaas vormen en dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt omtrent de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Dat verzoeker er zich niet van bewust zou zijn geweest dat zijn voorgehouden veroordeling als een essentieel aspect van zijn asielrelaas zou worden beschouwd, kan niet ernstig worden genomen.

Op de overweging in de bestreden beslissing dat het eveneens bevreemdend kan worden genoemd dat het voorgelegde proces-verbaal van de staatsveiligheid, dat dateert van de dag van verzoekers arrestatie, evenmin melding maakt van een veroordeling hoewel verzoeker op het ogenblik van zijn arrestatie al veroordeeld zou zijn geweest, repliceert verzoeker “(...) dat het minstens in dezelfde mate bevreemdend dient te worden beschouwd dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen er aan houdt meer aandacht te schenken aan hetgeen niet zou vermeld staan in bovenvermeld Proces-Verbaal van de Staatsveiligheid, dan de overweging te melden die er daadwerkelijk dient te worden aan besteed.”, waarmee hij echter geen

plausibele of aanvaardbare verklaring aanbrengt die de terechte vaststelling van de Commissaris-generaal kan ontkrachten. In zoverre verzoeker meent dat het proces-verbaal minstens als vermoeden dient te gelden dat hij daadwerkelijk werd gearresteerd, wijst de Raad erop dat het door verzoeker bijgebrachte stuk louter een kopie betreft waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Verzoeker biedt overigens geen verklaring waarom hij geen originele stukken voorlegt. Tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal d.d. 28 juli 2005 verklaarde hij nochtans dat zijn familie in het bezit is van de originele documenten en hij al het mogelijke zou doen om deze te bekomen (administratief dossier, stuk 9, p. 5). Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze voorgelegd worden ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is. Dezelfde redenering geldt voor het door verzoeker neergelegde attest betreffende duur van zijn voorgehouden detentie. Het betoog in het verzoekschrift dat hij dit attest heeft bekomen via de advocaat van de lokale kerkelijke instanties en hijzelf nooit met een advocaat in contact is gekomen, waarmee verzoeker zijn onwetendheid omtrent de naam van zijn advocaat en diens prestaties tracht te rechtvaardigen, biedt overigens geen verklaring voor de vaststelling dat het attest vermeldt dat verzoeker in februari 2004 werd gearresteerd, wat niet strookt met zijn bewering dat hij eind maart 2004 werd gearresteerd. Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers argumentatie dat het vrij evident is dat hij de volledige gevangenschap niet heeft doorgebracht op het bureau van de Staatsveiligheid maar dat hij na het verhoor werd overgeplaatst naar de gevangenis van Liman Torrah niet afdoende is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de locatie van zijn beweerd gevangenschap te ontkrachten.

Gelet op wat voorafgaat en mede gelet op het feit dat verzoeker tot op heden geen vonnis voorlegt, terwijl hij nochtans beweert in Egypte een advocaat te hebben die voor hem reeds een aantal documenten wist te bemachtigen, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging vanwege de Egyptische autoriteiten worden aangenomen.

- 2.6. Met betrekking tot de door verzoeker voorgehouden bedreigingen door vier Islamitische klanten van hem, oordeelt de Commissaris-generaal terecht dat zelfs zo aan de ingeroepen feiten enig geloof zou worden gehecht, verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt. Verzoeker toont immers niet aan dat hij zich niet elders in Egypte zou kunnen vestigen en dat zijn beweerd problemen het lokale niveau overstijgen. Dit klemmt des te meer daar verzoekster zelfs niet op de hoogte blijkt te zijn tot welke islamitische groepering zijn belagers behoren. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kan het statuut van vluchteling dan ook geweigerd worden omdat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijs van hem kan verwachten.

Ook de uitleg in het verzoekschrift dat hij zichzelf in een uiterst gevaarlijke positie zou plaatsen door langer in Egypte te blijven daar hij reeds diende af te rekenen met de Staatsveiligheid en deze instantie haar gezag kan laten gelden over het ganse grondgebied zodat een eventuele verhuizing weinig zou uitmaken kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerd problemen met de Egyptische autoriteiten, niet overtuigen en doet derhalve geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen.

- 2.7. Om onder de bescherming van de Vluchtelingenconventie te ressorteren moet de asielzoeker aantonen dat hij persoonlijk en systematisch wordt vervolgd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wijst het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. Mede gelet op wat

voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij louter op basis van zijn geloofsovertuiging in Egypte werd vervolgd of zal vervolgd worden. Ook een loutere verwijzing naar de, volgens verzoeker, bestaande situatie in zijn land van herkomst volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Verzoeker toont verder niet aan dat er in zijn hoofde bijzondere omstandigheden zouden zijn waardoor hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van zijn louter "lidmaatschap" van een sociale groep, met name de Kopten in Egypte.

Wat betreft verzoekers stelling dat artikel 2 van de Egyptische grondwet de juridische grondslag zou bieden om Kopten te discrimineren en te marginaliseren, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen die hij niet met concrete bewijzen staakt.

- 2.8. In zoverre verzoeker nog opmerkt dat de proceduretaal het Nederlands is maar het gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond in het Arabisch en het Frans, daar de communicatie tussen de beambte en de aanwezige tolk volledig in het Frans gebeurde, wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling de verplichting oplegt dat de tolk, die wordt gebruikt om de verklaringen van een kandidaat-vluchteling te vertalen, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag op geen enkele wijze dat verzoeker op enig moment bezwaar heeft gemaakt tegen de gehanteerde manier van tolken. Nochtans werd verzoeker aan het begin van het gehoor uitdrukkelijk gemeld dat hij eventuele problemen betreffende de tolk diende te melden (administratief dossier, stuk 9, p. 1), hetgeen hij heeft nagelaten te doen. Verzoeker toont overigens niet aan dat er zich tijdens het gehoor problemen zouden hebben voorgedaan, dat de tolk en/of de betrokken interviewer de Franse taal niet of onvoldoende beheersten, noch dat hij enig nadeel zou ondervonden hebben ten gevolge van de manier waarop werd getolkt.
- 2.9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.
- 2.10. In het verzoekschrift tot voorzetting vraagt verzoeker de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt dat hij wordt beschouwd als iemand die de Islam wil verloochenen en het geen twijfel lijdt dat hij het gevaar loopt slechte behandelingen te ondergaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en de beweerde vervolgingsfeiten, kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

- 2.11. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 april 2009 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

M.-C. GOETHALS.